

Žalobkyně domáhala se žalobou nepřipustnosti exekuce vedené žalovaným družstvem na vyklizení bytu, jež prý žalobkyně obývá jako podnájemnice, a odvozovala nepřipustnost exekuce z toho, že prý není podnájemnicí, nýbrž nájemkyní bytu. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Nižší soudy zamítly žalobu, vycházejíce z názoru, že jde o žalobu podle § 37 ex. ř., tato však, ježto jde o exekuci vyklizením (§ 349 ex. ř.), jest nepřipustnou (sb. n. s. čís. 324, 1717). S názorem, že jde o žalobu podle § 37 ex. ř., nelze souhlasiti. Přihlíží-li se k obsahu žaloby a k přednesu žalobkyně ve sporu, nutno připustiti, že jednati se může a jedná se o žalobu jinou než vytčenou v § 37 ex. ř. a tím i o žalobu nikoli nepřipustnou. Žalobkyně, domáhající se nepřipustnosti exekuce, uvádí, že nikoli mlékařské hospodářské družstvo v Č., proti němuž se exekuce jako udánlivému nájemci vede, jest nájemcem bytu, nýbrž že nájemcem bytu a sice přímým jest ona a že proto jest exekuce vyklizením, která by ji jako podnájemnici také postihla, nepřipustnou. Podle § 568 c. ř. s. výpovědi, příkazy, rozhodnutí a opatření, týkající se trvání nebo zrušení nájemní smlouvy, jsou účinné a vykonatelné také proti podnájemníkovi, ale, jak se dodává, jen potud, pokud tomu nevádí právní poměr mezi podnájemníkem a pronajímatelem. Těmito slovy tohoto ustanovení přiznává se tedy i podnájemci právo obrany proti vyklizení v případě zvláštního jeho poměru, na příklad úmluvy, k pronajímateli. Přiznáno-li právo obrany podnájemníkovi, tím spíše přiznati jest ji proti vyklizení nájemníkovi. O takovou obranu jde v projednáváním případě. Podřaditi obranu takovou, je-li uplatňována žalobou, pod § 37 ex. ř. a dotýčnou žalobu, ježto žaloba podle § 37 ex. ř. proti exekuci vyklizením nemá místa a jest nepřipustná, jako žalobu podle uvedeného § zamítnouti, znamenalo by nájemníkovi pokud se týče podnájemníkovi obranu, která mu přísluší, odníti. To nelze a proto nutno pohlížeti na žalobu, o kterou jde, nikoli jako na žalobu podle § 37 ex. ř., nýbrž jako na žalobu uplatňující nepřipustnost exekuce z jiných důvodů, tedy jako na žalobu podle § 39 čís. 5 ex. ř. (srovnej rozh. sb. n. s. čís. 5187, 7033). Tím však důvod, pro který nižší soudy žalobu zamítly, padá (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Následkem toho nutno se zabývati otázkou, zdali žalobkyni tvrzené přímé právo nájemní k bytu, na jehož vyklizení se exekuce vede, přísluší. Touto otázkou se nižší soudy nezabývaly, zejména neučinily v tom směru skutkových zjištění (§ 503 čís. 2 c. ř. s.). Proto nezbylo (§ 510 c. ř. s.), než rozsudky nižších stolic zrušiti a vrátiti věc prvnímu soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

Čís. 7829.

Tím, že nebylo zavčas žádáno o exekuci vyklizením (§ 575, třetí odstavec, c. ř. s.), pozbyla platnosti výpověď a po ní následovavší rozsudky a zůstalo ve všem při staré, původní nájemní smlouvě.

Usnesení obecního zastupitelstva, že jest dáti výpověď z nájmu v obecním domě, nepozbylo platnosti tím, že pozbyl platnosti rozsudek, vydaný na základě výpovědi.

(Rozh. ze dne 1. března 1928, Rv II 783/27.)

Co do předchozího děje poukazuje se na rozhodnutí čís. sb. 6866. Žalující obec opominula podati v čtrnáctidenní lhůtě § 575, třetí odstavce, c. ř. s. návrh na vyklizení. Dne 1. července 1927 dala žalující obec žalovanému novou výpověď, již procesní soud první stolice k námitkám žalovaného ponechal v platnosti. Odvolací soud rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolateli nelze přisvědčiti, že usnesení městské rady ze dne 22. prosince 1925 pozbylo platnosti tím, že bylo starostou města provedeno a využito soudní výpovědi ze dne 18. září 1926. Dovolatel obrací se svými vývody proti rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu v prvním výpovědním řízení ze dne 2. března 1927 (sb. n. s. čís. 6866), leč dovolací soud ani po jeho vývodech neshledal, že tam projevený názor právní mohl by býti nahrazen pochybeným právním názorem dovolatelovým. Jádrem rozepře je nyní v právní otázce, zdali tím, že žalobkyně opomenula včas podati vyklizovací návrh podle usnesení soudu první stolice ze dne 18. září 1926, čímž tento exekuční titul pozbyl podle třetího odstavce § 575 c. ř. s. platnosti, — byla původní smlouva nájemní zase obnovena podle § 1114 obč. zák., zda se nová soudní výpověď téhož soudu ze dne 1. července 1927 týká původního poměru nájemního, jejíž mělo na mysli usnesení obecního zastupitelstva ze dne 22. prosince 1925, či zda se týká nové, mezi stranami když ne výslovně aspoň mlčky uskutečněné smlouvy nájemní. Dovolatel tvrdí, že původní smlouva nájemní byla zrušena pravoplatnou výpovědí, která mu byla dána usnesením ze dne 18. září 1926 ke dni 31. prosince 1926, že v době od 1. ledna 1927 do 30. března 1927 vůbec nebyl nájemníkem, nýbrž užíval obchodních místností bez jakéhokoliv důvodu právního, a že dne 31. března 1927 projitím lhůty podle třetího odstavce § 575 c. ř. s. uskutečnila se mlčky nová smlouva nájemní, o jejíž existenci obecnímu zastupitelstvu, když vydávalo usnesení ze dne 22. prosince 1925, nic nemohlo býti známo a že se proto toto usnesení obecního zastupitelstva na tuto novou smlouvu nájemní nemůže vztahovati. Žalobce ovšem neuznává, že byla původní smlouva nájemní mlčky obnovena způsobem v § 1114 obč. zák. uvedeným, a tvrdí, že mlčky podle § 863 obč. zák. obnovena býti nemohla, uváží-li se, že usnesení ze dne 22. prosince 1925 ani nezměnil ani neodvolal, že dne 7. dubna 1927 podal návrh na vyklizení a že po zamítnutí tohoto návrhu podal dne 1. července 1927 novou soudní výpověď, tedy usiloval všemi zákonitými prostředky, by nájemní poměr byl zrušen, a žalovaný byl nucen pronajatou místnost vykliditi. Nelze přisvědčiti ani dovolateli, ani žalobci. Z ustanovení § 560 c. ř. s. (srovn.

slova: »Jest-li podle předpisů občanského práva potřebí výpovědi (§ 1116 obč. zák.) smlouvy o nájmu, by nájemní smlouva nebyla mlčky obnovena (§§ 1114 a 1115 obč. zák.)« — odstavce třetího § 575 c. ř. s. (srovn. slova: »—pravoplatné rozsudky o takových námitkách vydané pozбудou platnosti — nebude-li ve čtrnácti dnech po tom, . . . navržena exekuce vyklizením«), jakož i z § 1114 obč. zák. vyplývá, že nepodáním vyklizovacího návrhu včas výpověď a po ní následovavší rozsudky pozbyly platnosti, že tedy výpověď daná usnesením ze dne 18. září 1926 pozbyla účinnosti, a tím zůstalo vše při staré původní smlouvě nájemní. To žalobce sám uznal tím, že soudní výpověď dne 1. července 1927 opakoval, tedy, dav výpověď (§ 1116 obč. zák. a § 560 c. ř. s.) uznal jsoucnost původní nájemní smlouvy, a uznává ji také svrchu uvedenými vývody, tvrdě, že usiloval všemi zákonitými prostředky, by nájemní poměr byl zrušen. Na původní smlouvu nájemní vztahuje se však usnesení obecního zastupitelstva ze dne 22. prosince 1925, o němž správně uvádí odvolací soud, že nepozbylo platnosti z toho důvodu, že jí pozbyl rozsudek soudu první stolice. Byl tedy starosta prováděje řečené usnesení obecního zastupitelstva, oprávněn dáti žalovanému novou výpověď.

Čís. 7830.

Byla-li v popřevratové době složena vkladní knížka rakouské spořitelny u tuzemského soudu na splnění závazku nemanželského otce, nešlo na straně poručenského soudu o porušení práva překročením úřední povinnosti, když přijal vkladní knížku a spokojil se s vinkulací vkladu. Škodu, jež vznikla pro nemanželské dítě poklesem rakouské měny v poměru k československé měně, čímž byl vklad znehodnocen, nezavinil poručenský soud.

§ 193 resp. říz. nelze použítí, nebyla-li k soudu složena hotovost, nýbrž vkladní knížka.

(Rozh. ze dne 1. března 1928, Co II 1/27.)

Leopold B. uznav nemanželské otcovství k nezletilému žalobci zavázal se smírem ze dne 22. dubna 1920 zaplatiti mu odbytné 600 K rak., kterýžto peníz byl uložen ve spořitelně v Rakousku. Právní zástupce žalobcův složil spořitelní knížku znějící na nezl. žalobce a na 6000 K rak. měny a opatřenou doložkou »Verfügung über das Kapital und die Zinsen steht nur dem Bezirksgerichte Z. als Mündelgerichte des Minderjährigen zu« do deposita okresního soudu v Z. Knížka byla přijata a dne 24. července 1920 převzata do uschování okresního soudu v Z. na Moravě. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na československém eráru náhrady škody z poklesu rakouské koruny 1551 Kč a to proto, že okresní soud v Z. v rozporu se svými povinnostmi neučinil opatření o tomto vkladu a takto zavinil škodu ze stálého klesání rakouské koruny. Procesní soud první stolice (vrchní zemský soud v Brně) uznal podle žaloby. Důvody: Hotové peníze nezletilcovy mají býti na úrok uloženy u veřejných pokladen (§ 230 obč. zák.) a ježto nezletilý žalobce jest nesporně tuzemcem a bydlí v tuzemsku, bylo již první závadou, že odbytné bylo uloženo v cizozemském peněž-